

V cíli vítězí každý – minimálně sám nad sebou...

Jste-li už nadšený cyklista nebo ne, pokud přijedete koncem běžné sezony vyznavačů kol do Litoměřic, můžete se zúčastnit trošku kuriózního závodu. Pojedete přes tři kilometry do pořádného kopce (na čem chcete), a přestože nedosáhnete na medailová místa, získáte cenu útěchy – a k tomu oběd.

VYHNÍVÁNÍ“ v” sedlech

Je sobota ráno sedmého října. Litoměřice v trochu chladném oparu se pomalu probouzejí k životu. Na ulicích nechodí moc lidí, jen několik nadšenců z místního Sportovního klubu policie Styl, pár jejich rodinných příslušníků a příznivců se začíná při horním okraji města chystat na silniční závod jednotlivců do vrchu – na Miřejovický Vyhnívák (6. ročník).

Start je v deset hodin, půl hodiny předtím je už zaregistrováno dost závodníků (celkem jich pojede 52, předloňský rekord s více než 70 účastníky odolal). „Záleží především na počasí, když je hezky, tak lidí přijedou. Protože se startovné neplatí předem, ale na místě, nic je nenutí sem přijet, když třeba prší,“ vysvětluje ředitel závodu Vladimír Liška.

Jako první do časovky tradičně vyjíždí Jiří Pilnaj, nejen člen SKP, ale zároveň jeden z hlavních pořadatelů. Další závodníci se „řítí“ vzhůru k cíli po minutových intervalech. Šlapou z Litoměřic směrem na obec Miřejovice, přes náves a pořád dál do vršku – s dvanácti-procentním stoupáním. Nad obcí v mírné rovině u cíle potom zjistíte, jakou kapacitu mají vaše plíce, a funguje-li vám dobře srdce – prostě „vyhnijete“ (odtud etymologie názvu akce).

„S tím přišel Jirka Pilnaj. Trať totiž vede kolem jeho domu,“ vysvětluje Vláda. A nápad na kvalitní přezkoušení osobních sil i pro milou společenskou příležitost před zimním, převládajícím „klidem zbraní“ byl kdysi na světě. Jiří teď přijíždí po patnácti minutách, pak jsou postupně v závěrečné metě další. Někdo i po třiceti minutách (i po „indiánském“ běhu), čas většinou není důležitý.

Následuje sponzorský dar obce Miřejovice – občerstvení v hospůdce Na Kopečku. Sem se závodníci odebírají každoročně také na přátelské posezení – na vyhlášení výsledků (a odměňování všech!), na neformální hodnocení spor-

tovních výkonů, k narážkám na soupeře, k vtipům a legráckám ve vřidné, téměř rodinné atmosféře.

Závodit (v řadě kategorií) může, jak již naznačeno, každý, nejhezčí bývá kategorie těch nejstarších (41–100 let). „My tomu říkáme čtyřicet let až smrt,“ komentuje to s úsměvem Vláda. Nejrychlejším borcem byl letos (stejně jako v předchozích pěti ročnících) Petr Šinágl z klubu Slavoj Terežín. Do vrchu jel tentokrát 7 minut 22 sekund (nový rekord závodu).

„Jak to ten chlap dělá?“ slyším něčí řečnickou otázku. „Žere hadry od nádobí,“ reaguje na to bonmotem jeden z „ředitelů“ soutěže...

Vladimír LIŠKA jr.
Foto archiv autora

P.S. Redakce přeje na tomto místě všem rekreačním, „rodinným“, zdravě zarpuťilým sportovcům (nejen cyklistům a nejen z policijních či ministerských řad) vydařený, pohodově aktivní rok (s pověrečně šťastnou koncovkou) 2007!

Absolutní vítěz posledních let – Petr Šinágl